

Tannhäuser. Ballade
Tannhäuser. Ballad
 (E. Geibel/Übers. Anon.)

Leipzig 28. Nov. 1856

Moderato (Nicht zu schnell) M.M. ♩ = 100

pp sostenuto *trem.*

11

p

Wie wird die Nacht so lü - stern! Wie blüht so reich der Wald! In
 Hur trā - nads - full är nat - ten! Hur doft - rik sko - gen står! Och

pp ben sostenuto

16

al - len Wip - feln flü - stern viel Stim - men man - nig - falt. Die
 sak - ta stäm - mor vis - ka från lun - dens al - la snär. Och

p

Bä - - che blin - ken und rau - schen, die
 bär - - ken glind - rar och sor - lar, och

Blu - - men duf - ten und glühh, die
 blom - - man dof - tar så skön, och

Mar - mor - bil - der lau - schen her -
 mar - mor - bil - der skym - ta ur

vor aus dunk - lem Grün.
 par - - ken dun - kel grön.

28

parlando

3

Die Nach - ti - gall ruft: Zurück! zurück! Der Knab' schickt nur vor -
 Och näk - ter - galn slår: Fly bort! Fly bort! Men gos - sens blick är

32

aus den Blick. Sein Herz ist wild, sein Sinn ge - trübt, ver -
 skum och kort, bans hjär - ta vilt, bans sin - ne tärt, för -

35

- ges - sen al - les, was er liebt.
 - gä - tet allt som förr var kärt.
pp sostenuto

39

p

Er kommt zum Schloss im Gar - ten; die Fen - ster sind voll
 Han slot - tet när i par - ken, be - lyst av fönst - rens

p trem.

50

Glanz, am Tor die Pa - gen war - ten, und dro - ben klingt der
 glans. Vid por - ten pa - ger vän - ta och o - van skämt och

6

Tanz. Er schrei - - tet hin - auf die
 dans! Han upp - - för trap - por - na

marc.

6

Trep - pen, er tritt hin - ein in den
 sti - ger och trä - - der in u - ti

poco

56

Saal. Da rau - schen die Sam - met -
saln, där fra - sa de ri - ka

a *poco* *cresc.* *stringendo*

58

schlep - pen , da blinkt der
dräk - ter, där töm - - - mes

60

Gold po - - - kal, der
guld po - - - kaln, töms

ff *f*

62

Gold po - - - kal.
guld po - - - kaln.

fff *rall. (7)*

a tempo
p parlando

Die Nach - ti - gall ruft: Zurück! zu - rück! Der
Och näk - ter - galn slår: Fly bort! Fly bort! Men

p sostenuto - *a tempo*

Knab' schickt nur vor - aus den Blick. Sein Herz ist wild, sein Sinn ge - trübt, ver -
gos - sens blick är skum och kort, hans hjär - ta vilt, hans sin - ne tårt, för -

ges - sen al - les, was er liebt.
gä - tet allt som förr var kärt.

Animato
p *dolce*

p
Die Den

dim.

83

schön - ste von den Frau - en reicht ihm den Be - cher hin. Ihm
 skö - na - ste bland skö - na po - ka - len bo - nom ger. En

p

87

rinnt ein süs - ses Grau - en selt - sam durch Herz und Sinn. Er
 ljuv - lig rys - ning trän - ger i bjär - tat säll - samt ner. Han

p

91

leert ihn bis zum Grun - de, da spricht am Tor der Zwerg: Der
 den i bot - ten töm - mer, då jub - lar slot - tets dvärg: Nu

cresc.

3

95

Uns - re bist zur Stun - de, dies ist der Ve - nus - berg. Die
 är han vår för all - tid, ty här är Ve - nus - berg! Och

rit. *p* *parlando* *p*

Tempo I

ff *3* *3* *p*

99

Nach - - ti - gall ruft nur noch von fern. Den Kna - ben treibt sein

näk - - ter - galn långt från fjär - ran slår, men gos - sens on - da

102

bö - ser Stern. Sein Herz ist wild, sein Sinn ge - trübt, ver - ges - sen al - les,

än - gel rår. Vilt bjär - tat är och sin - net tårt, för - gå - tet allt som

dim.

106

was er liebt.

förr var kärt.

111

p

Und end - lich fort vom Rei - gen führt ihn das schö - ne Weib;

Och slut - ligt han från dan - sen förs vid den skö - nas arm.

*ppp dolce**cresc.**trem.*

115

ihr Au - ge blickt so ei - gen, ver - loc - kend glüht ihr Leib.
Dess ö - gon trån - fullt blic - ka, för - fö - risk hävs dess barm!*stringendo**rit.***Lento**

119

Fern von des Fests Ge - wim - mel, da blü - hen die Lau - ben so dicht. In
Långt i - från fes - tens vim - mel så tätt stå de lum - mi - ga träd, men*dolce*

123

Wol - ken birgt am Him - mel der Mond sein An - ge - sicht,
sorg - sen up - på him - len i moln gär må - nen ned,

127

p

der Mond sein An - ge - sicht. Der
i moln gâr mâr - nen ned! Och

pp

131

Nach - ti - gall Ruf ist lang' ver - halt, den Kna - ben treibt der

näk - ter - galns slag dött bort ef - ter band, men gos - sen drivs av

pp

134

Lust Ge - walt. Sein Herz ist wild, sein Sinn ge - trübt, ver -

kän - slans brand. Vilt bjär - tat är och sin - net türt, för -

137

ges - sen al - les, was er liebt.
gä - tet allt som förr var kärt.

molto cresc. *ffp*

141

145

pp

150

Und als es wie - der ta - get, da
Och när det å - ter da - gas, al -

p *trem.* *pp*

154

liegt er ganz al - lein; im Wal - de um ihn ra - get ver -
le - na är han då, och runt - om - kring i sko - gen blott

wil - der - tes Ge - stein.
 vil - da klip - por stä.

160 *cresc.*
 Kühl geht die Luft von Nor - den und
 Storm vi - ner kall från nor - den, allt

162 *ff*
 streut das Laub um - her. Er
 viss - - nar för dess röst; ban

164 *ff*
 selbst ist grau ge - wor - den, und bang sein Herz und leer.
 själv är gam - mal vor - den och tomt och kallt bans bröst.

168

parlando

Er sitzt und star-ret vor sich hin, und
Han stir-rar mörk mot rymdens land, och

p *f* *pp*

172

schüt-telt das Haupt in ir-rem Sinn. Die Nach-ti-gall ruft: Zu
sin-net för-tärs av van-vetts brand. Men näk-ter-galn slår: För-

mf 3

175

dim. rit.

spät! zu spät! Der Wind die Stim-me von dan-nen weht.
bi! för-bi! Och bort för vin-den dess me-lo-di.

f 3 *ben tenuto*

181 *ppp dolcissimo*

ppp 3

188

pp 3 *trem.*